

Sygn. akt II K 38/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Szelağ

Sędziowie

Ławnicy

Protokolant Kinga Grzywacz

w obecności

Prokuratora -----

po rozpoznaniu dnia 26 lutego 2014 r.

sprawy **D. D. (1)**, urodz. (...) w W.

syna D. i J. z d. F.

oskarżonego o to, że: w dniu 17.12.2013r. w S., woj. (...), udzielił korzyści majątkowej w kwocie 200 zł pełniącym służbę funkcjonariuszom (...) L. st. asp. M. G. i mł. asp. W. O. w związku z pełnioną przez nich funkcją publiczną, aby skłonić w/w funkcjonariuszy do naruszenia przepisów prawa poprzez odstąpienie od prawnej czynności służbowej zatrzymania prawa jazdy; -

tj. o czyn z art.229§1 i §3kk

orzeka:

oskarżonego D. D. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym ustala, że oskarżony działał w celu skłonięcia osób pełniących funkcję publiczną do naruszenia przepisów prawa i za to na podstawie 229§1 i §3kk skazuje oskarżonego, zaś na podstawie art.229§3kk wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności; - na podstawie art.69§1 i §2kk i art.70§1 pkt1kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 4 (czterech) lat; -

- na podstawie art.71§1kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny po 10 (dziesięć) złotych każda; -

- na podstawie art.44§1kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr 2 Ds/1605/13 pod poz.1 (k.47); -

- na podstawie art.63§1kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego grzywny zalicza okres jego zatrzymania w dniach 17.12.2013r. - 18.12.2013r. i ustala, że do wykonania pozostało 196 (sto dziewięćdziesiąt sześć) stawek dziennych grzywny; -

- na podstawie art.624§1kpk zwalnia oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów postępowania, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 grudnia st. post. M. G. oraz mł. asp. W. O., policjanci (...) w KPP L., pełnili wspólnie służbę w patrolu zmotoryzowanym. Będąc w miejscowości S. około godz. 19:25, dokonali pomiaru prędkości samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), którego kierowca przekroczył administracyjnie dopuszczalną prędkość o 39 km/h. Mimo sygnałów świetlnych nakazujących zatrzymanie pojazdu, kierowca nie zastosował się do poleceń policjantów i odjechał z miejsca kontroli. Policjanci natychmiast podjęli pościg i dopiero w S. na ul. (...), udało się zmusić kierowcę do zatrzymania S. i wówczas okazało się, że samochód ten prowadził oskarżony D. D. (1). Policjanci poinformował oskarżonego o przyczynie kontroli i oświadczyli, że za powyższe wykroczenie, czyli niezatrzymanie się do kontroli drogowej, zatrzymują mu prawo jazdy. Wtedy D. D. (1) wyjął z kieszeni pieniądze w kwocie 200 zł i wręczył je w/w funkcjonariuszom policji, mówiąc „dogadajmy się”. Reakcja W. O. oraz M. G. była natychmiastowa, oskarżony został zatrzymany i przewieziony do KP w S..

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: M. G. (k.4), W. O. (k.7) oraz na podstawie notatki urzędowej (k.1), protokołu tymczasowego zajęcia mienia ruchomego (k.9-11), jak również częściowo na podstawie wyjaśnień oskarżonego D. D. (1) (k.26).

Oskarżony D. D. (1) w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynu i odmawiając składania dalszych wyjaśnień, stwierdził jedynie, że nie potrafił wytłumaczyć swojego zachowania, bo „nie wiem co we mnie wstąpiło” (k.26).

D. D. (1) złożył wniosek o wymierzenie mu kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat oraz orzeczenie grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom D. D. (1), gdyż w całości korespondują one z pozostałym ujawnionym materiałem dowodowym, zwłaszcza z zeznaniami świadków M. G. oraz W. O..

Sąd nie miał wątpliwości, że w dniu 17.12.2013r. oskarżony jechał w/w pojazdem mechanicznym oraz że po jego zatrzymaniu udzielił funkcjonariuszom policji korzyści majątkowej w zamian za odstąpienie od czynności służbowych. Zresztą D. D. (1) sam się do tego przyznał. Wszystkie te okoliczności znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków M. G. oraz W. O.. Sąd w całości dał wiarę zeznaniom w/w świadków, gdyż ocenił jego, jako logiczne, precyzyjne. M. G. i W. O. to osoby postronne, na miejscu zdarzenia znaleźli się wykonując swe czynności służbowe i jako policjanci z (...) L., nie posiadają żadnego interesu w tym by obciążać oskarżonego ponad jego rzeczywiste działanie. Wszystkie te okoliczności powodują, że w ocenie sądu, zeznania te zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia ujawnionych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych nie była przedmiotem zarzutów stron, ani też nie wzbudziła wątpliwości sądu.

Reasumując, w świetle poczynionych przez sąd ustaleń, wina D. D. (1) nie budzi żadnych wątpliwości i czynem swoim wyczerpał on dyspozycję art.229§1 i §3kk. W dniu 17.12.2013r. w S., oskarżony udzielił korzyści majątkowej w kwocie 200 zł pełniącym służbę funkcjonariuszom (...) L. st. post. M. G. i mł. asp. W. O., w związku z pełnioną przez nich funkcją publiczną w celu skłonienia osób pełniących funkcję publiczną do naruszenia przepisów prawa poprzez odstąpienie od prawnej czynności służbowej zatrzymania prawa jazdy. Należy w tym miejscu zauważyć, że czynność sprawcza w typie podstawowym (229§1kk) polega na udzieleniu korzyści majątkowej lub osobistej, albo jej obietnicy osobie pełniącej funkcję publiczną w związku z tą funkcją. W niniejszej sprawie oskarżony realizował zamianę w/

w przestępstwa poprzez „udzielenie korzyści majątkowej”, a nie jej „obietnicę”. D. D. (1) wyłożył pieniądze w kwocie 200 zł z zamiarem bezpośrednim przekazania ich w/w funkcjonariuszom publicznym.

To wszystko razem spowodowało, że sąd uwzględnił wniosek prokuratora złożony w trybie art.335§1kpk. W ocenie sądu kara 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat oraz grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł, jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego. Sąd wnikliwie rozważył wszelkie okoliczności mogące wpłynąć na wymiar kary, zarówno te łagodzące jak i obciążające. Podstawową okolicznością obciążającą jest to, że D. D. (1) popełnił przestępstwo łapownictwa czynnego, co jednoznacznie wskazuje, że czuł się on bezkarny w swoim postępowaniu, co w sposób jednoznaczny wynika z tego, że nie potrafił wskazać racjonalnych powodów takiego postępowania. Poza tym oskarżony był już wielokrotnie karany (k.33-34), co dowodzi, że dotychczasowe kary nie spowodowały u niego zmiany trybu życia. Z drugiej jednak strony, jako okoliczność łagodzącą sąd wziął po uwagę to, że D. D. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyraził skruchę. Istotne jest także i to, że prokurator skorzystał z możliwości, jakie daje mu art.335§1kpk. Z tego też powodu sąd zdecydował o warunkowym zawieszeniu wykonania w/w kary pozbawienia wolności na okres próby 4 lat. Czas ten powinien pozwolić na skontrolowanie dalszego postępowania oskarżonego i jeżeli nadal nie zmieni on swojej postawy, sąd będzie mógł zarządzić wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności. Dodatkowo, aby wzmocnić represyjne działanie kary, sąd wymierzył wobec D. D. (1) karę grzywny w w/w wysokości. Wprawdzie oskarżony deklaruje, że utrzymuje się z oszczędności i nie ma stałego zatrudnienia, ale skoro wyraził zgodę na karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł, to jest to jednoznaczne z tym, że skalkulował on swoje możliwości finansowe. Poza tym, kwota 2000 zł została zabezpieczona od oskarżonego tytułem zabezpieczenia majątkowego.

Sąd orzekł również o przepadku dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych pod pozycją 1 (k.47), jednakże przy ponownej analizie akt, sąd stwierdził, że doszło tutaj do omyłki. Kwota 2000 zł to nie były dowody rzeczowe, ale pieniądze te zabezpieczono na poczet zabezpieczenia majątkowego, w tej sytuacji w/w rozstrzygnięcie traci rację bytu.

Zgodnie z treścią art.624§1kpk sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, albowiem nie ma on żadnego majątku, ani też stałych dochodów.